

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **B. S.**, bytem X IČ: 45915857, zast. Mgr. Zbyňkem Čermákem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Gočárova tř. 504 proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. ledna 2015, čj. ČOI 44809/14/0100, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu České obchodní inspekce (dále také jen „orgán I. stupně“) ze dne 5. 3. 2014, čj. 27/0769/13/R1, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 120.000,- Kč pro porušení § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), a tím naplnění skutkové podstaty ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Současně mu bylo uloženo uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci závěrem, že se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného ve výroku jeho rozhodnutí, tj. že dne 16. 4. 2013 ve své čerpací stanici BEJA OIL v Meziměstí prodával benzín BA 95 Super, který neodpovídal limitním hodnotám ČSN EN 228 (2009)-BS, konkrétně v ukazateli „destilační zkouška“ – konec destilace (zjištěno 231,3°C, max. povolená hodnota při zahrnutí nejistoty měření je 214°C). Dále téhož dne prodával v stejné čerpací stanici motorovou naftu, která neodpovídala limitním hodnotám ČSN EN 590-BS, konkrétně v ukazateli „bod vzplanutí P.M.“ (zjištěno 38,5°C, max. povolená hodnota při zahrnutí nejistoty měření je 53°C).

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že rozhodnutí orgánu I. stupně není stíženo žádnými vadami, pro které by mělo být považováno za nicotné. Žalovaný neshledal nesrozumitelným ani popis skutku, neboť z jeho formulace je zřejmé, že k naplnění skutkové podstaty správního deliktu došlo, když byly na čerpací stanici provozované žalobcem prodávány pohonné hmoty, jejichž vzorky nevyhovovaly stanoveným jakostním parametrům.

K námitkám týkajícím se nedostatků zahájení správního řízení žalovaný uvedl, že po zrušení původního rozhodnutí ve věci bylo zahájení řízení orgánem I. stupně doplněno o právní kvalifikaci zjištěných nedostatků pohonných hmot odebraných na čerpací stanici žalobce. Ve spojení s textem písemnosti ze dne 3. 5. 2013 považuje žalovaný řízení za zahájené v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 správního řádu. Správní orgán i oprávněná úřední osoba jsou v původní písemnosti řádně označeny a předmět řízení byl dostatečně doplněn v přípisu ze dne 21. 4. 2014. Další náležitosti již správní řád pro zahájení řízení dle žalovaného nepředepisuje.

Dále žalovaný uvedl, že odpovědnost za správní delikt dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách je konstruována jako objektivní, pro naplnění této skutkové podstaty stačí již samotný fakt, že byla porušena právní povinnost, když na čerpací stanici podnikatele došlo k prodeji nevyhovujících pohonných hmot. Žalobce by se mohl z této odpovědnosti vyvinít, jen kdyby prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné požadovat, aby porušení své povinnosti zabránil. V tomto případě však žalobce v průběhu řízení a ani v odvolání neuvedl, že sám aktivně aplikoval preventivní opatření, aby předešel prodeji nekvalitních pohonných hmot na své čerpací stanici. Z jeho vyjádření je naopak zřejmé, že se pouze spoléhal na atest od výrobce a na to, že ke znehodnocení pohonných hmot nedorazí během přepravy. Právě taková situace však byla příčinou kontrolních zjištění dne 16. 4. 2013. Samotný fakt, že ke snížení kvality pohonných hmot došlo s vysokou pravděpodobností během přepravy a stáčení zaviněním jejich dodavatele, však žalobce odpovědnosti za správní delikt nezabavuje, když sám kvalitu dodaných pohonných hmot nijak neověřoval, ale spolehl se jen na solidnost dodavatele. Jako profesionál ve svém oboru si však musel být vědom rizika znehodnocení pohonných hmot v průběhu jejich přemísťování z místa výroby na místo prodeje koncovým zákazníkům. A je to právě žalobce a nikoliv přepravce, kdo pohonné hmoty spotřebitelům prodává a odpovídá jim za jejich vlastnosti. Žalovaný uzavřel, že žalobce odpovídá za prodej nejakostních paliv na své čerpací stanici a

pro tento závěr nebylo třeba činit další dokazování nad rámec listinných důkazů obsažených ve spisu.

Ke stanovené sankci žalovaný uvedl, že orgán I. stupně žalobce sice nevyzval k doložení jeho majetkových poměrů, žalobce sám mu však poskytl svá daňová přiznání za roky 2012 a 2013 a daňové přiznání jeho manželky za rok 2012. Dle žalovaného orgán I. stupně hodnotil na základě těchto podkladů majetkovou situaci žalobce velmi stručně, proto hodnocení doplnil. Uvedl, že z dokladů je patrné, že hospodářský výsledek žalobce se v roce 2013 oproti roku 2012 navzdory jeho tvrzení zlepšil. Z výstupů z daňové evidence dle § 7b zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o daních z příjmů"), vyplývá, že žalobce disponoval na začátku i na konci zdaňovacího období hmotným majetkem k hodnotě přesahující 2,4 mil. Kč, k dispozici měl peněžní prostředky v hotovosti a na bankovních účtech dohromady v řádu deseti tisíců, na zásobách na začátku zdaňovacího období činila hodnota 190.000,- Kč, na konci 225.000,- Kč, na začátku období byla hodnota pohledávek 139.443,- Kč a závazky 273.215,- Kč, na konci období pohledávky 33.423,- Kč a závazky 325.802,- Kč. Žalovaný na základě těchto údajů posoudil podnikání žalobce jako stabilní a bez větších výkyvů, se solidní majetkovou základnou, pozitivními hospodářskými výsledky a výší krátkodobého finančního majetku, pohledávek a hodnoty zásob, která je adekvátní výši závazků. Žalovaný uzavřel, že pokuta ve výši 120.000,- Kč by pro podnikání žalobce neměla představovat fatální zásah.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce má za to, že postupem žalovaného byly v řízení o správním deliktu porušeny základní zásady správního řízení, zejména zásada zákonnosti, zásada ochrany veřejného zájmu a zásada dobré správy. Žalovaný svým postupem zasáhl do jeho práva na spravedlivý proces, neboť jednotlivě vydaná napadená rozhodnutí a řízení předcházející napadeným rozhodnutím, tj. od sdělení o zahájení správního řízení ze dne 3. 5. 2013 pod sp. zn. 47563/13/2700, čj. 5314011312700, do pravomocného rozhodnutí ve věci, trpí natolik intenzivními vadami, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, v důsledku čehož z něho pro žalobce nevyplynají žádná práva a povinnosti (obdobně viz Ústavní soud, sp. zn. IV. ÚS 1463/09 ze dne 15. 11. 2010). Dle žalobce lze vycházet ze skutečnosti, že žalovaný vůči žalobci nezahájil řízení v souladu se zákonem, tudíž je nutno postupovat tak, jako kdyby nebylo zahájeno řízení o správním deliktu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2004, čj. 5 A 125/2002).

Žalobce popsal průběh správního řízení, přičemž má zato, že po zrušení předchozího rozhodnutí orgánu I. stupně žalovaným jako odvolacím orgánem, a to rozhodnutím ze dne 15. 10. 2013 pod čj. ČOI 85478/13/0100, sp. zn. ČOI 47563/13/2700, nedostal orgán I. stupně své povinnosti spočívající ve vázanosti právním názorem odvolacího orgánu. Ve zmíněném rozhodnutí byl vysloven právní názor spočívající v povinnosti nově zahájit řízení v souladu se zákonem a povinností zabývat se předpoklady liberačního ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Po vrácení věci však správní orgán I. stupně žalovanému dopisem ze dne 21. 1. 2014 pod čj. 8638/14/2700 sdělil: A) doplnění správního řízení čj.

53140/13/2700 ze dne 3. 5. 2013 a B) seznámení s dopisem AUTORANS PETROL s. r. o. (dále také jen „společnost Autotrans“) ze dne 6. 5. 2013. Dle žalobce nelze z takto vypracované písemnosti dovodit, že by řízení o správním deliktu bylo zahájeno v souladu se zákonem, zejména však v souladu s vysloveným právním názorem žalovaného jako odvolacího orgánu. Toto sdělení dle žalobce obsahově nesplňuje zákonem předpokládané náležitosti. Konkrétně v zahájení řízení chybí identifikace žalobce jako fyzické osoby podnikatele, včetně místa a data spáchání správního deliktu. Zákonem předpokládané náležitosti nesplňuje ani vymezení skutku, pro které bylo správní řízení zahájeno, neboť odpovídajícím způsobem není vymezeno jednání, které má znaky správního deliktu. V zahájení řízení postrádá žalobce odpovídající citace zmocňujícího ustanovení zákona, které vymezuje příslušnost České obchodní inspekce vést správní řízení o předmětném správním deliktu ve smyslu § 10 správního řádu. Dále dle žalobce z vymezeného skutkového jednání vyplývá, že správní řízení bylo zahájeno o uložení pokuty, což je v rozporu se zákonností správního řízení, neboť zákon o pohonných hmotách v daném případě předpokládá řízení o vymezeném správním deliktu, tedy v rozsahu vymezených formálních znaků. Česká obchodní inspekce pak deklaruje ve sdělení o zahájení řízení ze dne 21. 4. 2014 řízení o uložení pokuty, nikoli řízení o správním deliktu podnikající fyzické osoby ve smyslu § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách.

Zajištění zákonnosti postupu v řízení o správním deliktu dle žalobce předpokládá, aby zahájení řízení splňovalo zákonem předpokládané náležitosti ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu, čemuž však žalovaný nedostál. Ze způsobu zahájení řízení totiž vyplývá pouze zahájení řízení o stanovení výše pokuty, nikoli řízení o případné odpovědnosti za správní delikt. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541 a ze dne 20. 11. 2013, čj. 5 A 73/2002-34, z nichž také citoval.

Dále žalobce označil napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci v rozsahu zásady materiální pravdy, ale i zásady shodného rozhodnutí v typově shodných rozhodnutích. Žalovaný porušil zásadu materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu, neboť náležitým způsobem nepřezkoumal podané odvolání žalobce, příp. řízení nedoplnil tak, aby byl skutek zjištěn bez důvodných pochybností. Žalovaný bez náležitého dokazování a od toho se odvíjejícího hodnocení skutkového stavu věci v rozsahu materiální pravdy vychází pro stanovení odpovědnosti za správní delikt obecně z ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách s tím, že za zjištěný nedostatek odpovídá žalobce, když neprokázal, že by sám aktivně aplikoval preventivní opatření na své čerpací stanici. Žalobce vyslovil nesouhlas s jeho závěrem, že samotný fakt, že ke snížení kvality pohonných hmot došlo s vysokou pravděpodobností během přepravy a stáčení zaviněním jeho dodavatele, nezbavuje žalobce jako prodejce odpovědnosti za správní delikt. Zdůraznil, že přijal dostatečná opatření k zabránění prodeje nekvalitních pohonných hmot, což mohl prokázat výslech statutárního orgánu společnosti Autotrans. Na straně jedné je tak jednoznačně prokazováno dopisem společnosti Autotrans ze dne 6. 5. 2013, že zjištěný skutek nebyl svým způsobem zaviněn jednáním, resp. nesplněním povinnosti na straně žalobce, ale prokazatelně důsledkem zjištěné technické závady - nedokonalosti dvoukomorové homologované cisterny dopravce

pohonných hmot, čemuž však žalobce nemohl nikterak zabránit. Na straně druhé žalovaný dospěl k nesprávnému právnímu závěru, že žalobce nevyvinul jiná opatření k zabránění prodeje nekvalitních pohonných hmot např. provedením dalšího atestu dodaných pohonných hmot na jeho čerpací stanici. Takto stanovená povinnost by však s ohledem na velikost čerpací stanice žalobce, dobou mezi zpracováním atestu a návazného prodeje pohonných hmot, nutně znamenala, aby žalobce po každé dodávce pohonných hmot do čerpací stanice provedl odstávku čerpací stanice z provozu do doby provedení atestu dodaných pohonných hmot. Tato situace by však byla pro žalobce v postavení fyzické osoby likvidační.

Žalobce má zato, že žalovaný na rozdíl od jiných svých rozhodnutí v typově shodných věcech dospěl ke zcela odlišnému závěru o stanovení možné právní povinnosti žalobce směřující k odvrácení odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. V nich dovozuje, že prodávající má skutečně omezené možnosti pro zjištění jakosti pohonných hmot, avšak může kombinací preventivních opatření riziko prodeje nejakostních pohonných hmot minimalizovat. Žalobce je přesvědčen, že v daném případě žalovaný vykládá zákon o pohonných hmotách s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci s přílišnou tvrdostí a má zato, že bylo prokázáno, že nastala situace, na kterou nelze aplikovat judikaturu správního soudnictví (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2011, sp. zn. 1 As 112/2010-52). Dle názoru žalobce nastalou situaci vzniklou bez jakéhokoli jeho zavinění nelze brát k jeho tíži.

Žalobce namítl i to, že postupem žalovaného byla porušena zásada proporcionality a zásada zneužití práva spočívající v zákazu nadměrnosti zásahů do práv a svobod (obdobně Ústavní soud ČR ze dne 3. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02). Žalovaný potvrdil rozhodnutí orgánu I. stupně o uložení pokuty ve výši 120.000,- Kč, avšak z jednotlivých rozhodnutí žalovaného vyplývá, že stanovená výše pokuty zůstala ve své podstatě po celou dobu řízení neměnná, a to i přesto, že žalovaný svým rozhodnutím ze dne 15. 10. 2013 rozhodnutí orgánu I. stupně ze dne 5. 3. 2013 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Přestože z vysloveného právního závěru vyplynula obecná povinnost vycházet při ukládání pokuty z obecných zásad při jejich ukládání, byla současně stanovena povinnost přihlídnout k osobě žalobce a jeho majetkovým poměrům. Lze se domnívat, že s ohledem na způsob rozhodování došlo k opačnému výkladu zásady proporcionality, neboť již dříve uložená pokuta ve výši 120.000,- Kč se až následně přizpůsobovala protiprávnímu jednání žalobce a jeho majetkovým poměrům. Rozhodnutí o výši pokuty se tak po vrácení věci stalo pouze formálním aktem, neboť to byl žalobce, který sám z vlastní iniciativy dokládal své majetkové poměry, přičemž žalovaný v tomto směru zůstal po celou dobu řízení nečinný.

Žalobce má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu s obecnými zásadami při ukládání pokut, když nepřihlédl ani k samotnému jednání žalobce resp. k jeho omezeným možnostem zajistit jakost pohonných hmot po jejich dodávce a nepřihlédl k samotnému vzniku zjištěného následku, tj. technické poruše na straně dodavatele pohonných hmot. Žalovaný v dostatečném rozsahu nepřihlédl ani k majetkovým poměrům žalobce, aby takto uložená pokuta nebyla pro něho likvidační, neboť nepřihlédl k tomu, že podniká v postavení fyzické osoby, pro kterou je finanční postih velmi často daleko citelnější, než je tomu u právnických osob. Žalobce sice dosáhl na konci roku 2013 zisku ve výši 246.752,- Kč, avšak základ daně činil 132.726,- Kč, což

je nutno ve vztahu k uložené pokutě ve výši 120.000,- Kč považovat za zjevně neúměrné, a to zejména za situace, kdy na konci roku 2013 činily pohledávky 33.423,- Kč a závazky 325.802,- Kč. V důsledku uložené pokuty se závazky žalobce nutně navýší, což pro něj může mít likvidační charakter. Žalobce závěrem dodal, že žalovaný sice pro zmírnění následku (neúměrnosti pokuty) v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustil možnost splátek, avšak možnost splátek mu nebyla rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 16. 7. 2013 pod čj. 27/1544/11/RPS povolena.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Námitku nezahájení řízení ve věci označil žalovaný za ryze formalistickou. Z formulace užití v části A) doplnění zahájení správního řízení ze dne 21. 1. 2014 dle jeho názoru zřetelně vyplývá, že v řízení bude řešeno, zda jednání žalobce porušilo ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a naplnilo tak skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Uložení pokuty rozhodnutím je přitom logickým důsledkem naplnění skutkové podstaty správního deliktu a žalovaný nepovažuje za nezákonné, pokud je na tuto možnost již při zahájení správního řízení účastník upozorněn. Písemnost, kterou bylo zahájeno řízení ze dne 3. 5. 2013 ve spojení s jejím doplněním ze dne 21. 1. 2014, dle názoru žalovaného splňuje všechny náležitosti stanovené správním řádem.

K argumentaci žalobce, že přijal dostatečná opatření k eliminaci prodeje nekvalitní pohonné hmoty, žalovaný uvedl, že v průběhu řízení toto tvrzení doložil pouze nákladními listy s atesty kvality od výrobce pohonných hmot. Navrhoval sice také výslech statutárního orgánu svého dodavatele, který měl prokázat vynaložení veškerého úsilí ze strany žalobce, neupřesnil však, jaké konkrétní preventivní kroky má na mysli, ani jak by je mohl navržený výslech prokázat. Spoléhat se na to, že byly pohonné hmoty vyrobeny v náležitě kvalitě pro vynaložení veškerého možného úsilí, k předejití porušení povinnosti dle žalovaného nestačí. Pokud provozovatel čerpací stanice, který si musí být vědom nebezpečí kontaminace pohonné hmoty při přepravě a stáčení, sám její kvalitu vůbec nijak neověřuje a bez dalšího ji nabízí k prodeji spotřebitelům, nemůže nic namítat proti uložení pokuty za správní delikt, když je zjištěno, že tato pohonná hmota neodpovídá jakostním požadavkům. K otázce dostatečné prevence poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2011, čj. 1 As 112/2010-52. Žalovaný nesouhlasil ani s názorem, že by v tomto případě dospěl k odlišnému závěru, než v jiných svých rozhodnutích, a to ani v rozhodnutí, na které žalobce upozorňoval.

K uložené sankci žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že je žalobce fyzickou podnikající osobou, která za své závazky odpovídá celým svým majetkem. Přistoupil proto na základě žalobcem dodaných dokumentů k doplnění prvoinstančního rozhodnutí o komplexnější hodnocení údajů o jeho majetkové situaci. Na základě tohoto hodnocení dospěl k závěru, že uložená sankce by žalobci neměla přivodit platební neschopnost, zejména s přihlédnutím k možnosti povolení splátkového kalendáře, který žalovaný také žalobci skutečně stanovil. Pro posouzení reálnosti hrozby likvidačního účinku nepovažuje žalovaný za klíčový zisk podnikatele. Tato kategorie podle jeho názoru svědčí pouze o úspěšnosti podnikání. Za rozhodující pro hodnocení možného likvidačního důsledku sankce pokládá schopnost podnikatele hradit své krátkodobé závazky. Po vyhodnocení dostupných informací přitom dospěl k závěru, že výše krátkodobého finančního majetku, pohledávek a hodnota zásob

žalobce na konci roku 2013 (celkem ve výši přesahující 300 tis. Kč) byla adekvátní celkové výši všech jeho závazků (bez rozlišení na krátkodobé a dlouhodobé). Žalovaný uzavřel, že uloženou sankci po zohlednění okolností svědčících ve prospěch i v neprospěch žalobce orgány obou stupňů porovnaly s majetkovými poměry žalobce, které sám doložil, a dospěly k závěru, že by pro něj neměla mít fatální následky.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání postupem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 16. 4. 2013 byla v provozovně žalobce provedena kontrola, při které pracovníci České obchodní inspekce odebrali vzorky paliva pohonných hmot v čerpací stanici žalobce za účelem posouzení jakosti a bezpečnosti. Odebrány byly vzorky paliva Natural BA 95 a motorové nafty. Vzorky nechali podrobit laboratornímu rozboru, přičemž z inspekční zprávy ze dne 24. 4. 2013, č. 1081/2013, je zřejmé, že benzín BA 95 Super neodpovídal limitním hodnotám ČSN EN 228 (2009)-BS, konkrétně v ukazateli „destilační zkouška“ – konec destilace a motorová nafta neodpovídala limitním hodnotám ČSN EN 590-BS, konkrétně v ukazateli „bod vzplanutí P.M.“.

Na základě uvedených zjištění Královéhradecký a Pardubický inspektorát České obchodní inspekce vyhotovil dne 3. 5. 2013 písemnost nadepsanou 1) Sdělení výsledku posouzení jakosti vzorku a 2) Zahájení správního řízení, lhůta k podání vyjádření, důkazů a jiných návrhů, kterou zaslal žalobci. Poté rozhodnutím ze dne 17. 6. 2013, čj. 27/0769/13, uložil žalobci pokutu ve výši 120.000,- Kč pro porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, neboť nebyly prodávány pohonné hmoty v jakosti předepsané vyhláškou č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci. K odvolání žalobce žalovaný jako odvolací orgán rozhodnutím ze dne 15. 10. 2013, čj. ČOI 85478/13/0100, rozhodnutí o uložení pokuty zrušil a věc vrátil orgánu I. stupně k novému projednání.

Následně orgán I. stupně dne 21. 1. 2014 vyhotovil písemnost čj. ČOI8638/14/2700 nadepsanou A) Doplnění zahájení správního řízení čj. 53140/13/2700 ze dne 3. 5. 2013 a B) Seznámení s dopisem Autotrans Petrol s. r. o., Velichovky, ze dne 6. 5. 2013. Po vyjádření žalobce ze dne 29. 1. 2014 mu správní orgán I. stupně sdělil ukončení dokazování a stanovení lhůty k možnému doplnění dokazování a vyjádření. V reakci na to žalobce vyjádřením ze dne 3. 3. 2014 navrhl provedení dalších důkazů ve věci a doplnil důkazy o fotokopii svého daňového přiznání ze dne 19. 2. 2014 za zdaňovací období roku 2013. Následně dne 5. 3. 2014 vydal orgán I. stupně nové rozhodnutí pod čj. 27/0769/13/R, kterým uložil žalobci pokutu opět ve výši 120.000,- Kč pro porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Odvolání proti tomuto rozhodnutí následně žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

V žalobě uplatněné námitky lze shrnout do tří okruhů. První okruh námitek se týká procesních práv žalobce v řízení před správními orgány. Dle názoru žalobce

řízení trpí natolik intenzivními vadami, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, přičemž poukazuje konkrétně na to, že vůči němu nebylo zahájeno řízení v souladu se zákonem z důvodu absence základních náležitostí.

Zahájení řízení z moci úřední upravuje ustanovení § 46 správního řádu. Dle jeho odstavce prvního věty druhé musí oznámení o zahájení řízení obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

Správní řízení o správním deliktu v posuzované věci bylo zahájeno oznámením správního orgánu I. stupně ze dne 3. 5. 2013, čj. Vz. č. 92,93/27/13/ 53140/13/2700. V tomto oznámení byly žalobci sděleny výsledky posouzení jakosti vzorků odebraných na jeho čerpací stanici dne 16. 4. 2013 s tím, že nevyhovují limitním hodnotám. Podrobný popis posouzení byl uveden ve zkušebním protokolu, který tvořil přílohu oznámení. V oznámení bylo dále žalobci sděleno, že shromážděné důkazy považuje správní orgán I. stupně za dostatečné k vydání rozhodnutí a žalobce byl ve smyslu ustanovení § 36 správního řádu poučen o možnosti navrhnout důkazy a činit jiné návrhy. Takové zahájení řízení nepovažoval žalovaný jako odvolací orgán za dostatečné, což správnímu orgánu I. stupně vytkl při zrušení jeho rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 17. 6. 2013. Orgán I. stupně proto následně doplnil zahájení správního řízení, a to písemností ze dne 21. 1. 2014. V ní uvedl, že doplňuje zahájení správního řízení ze dne 3. 5. 2013 tak, že zahajuje správní řízení „ve věci vydání rozhodnutí o uložení pokuty pro porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, ... které bylo způsobeno tím, že výše uvedené vzorky pohonných hmot nevyhověly předepsaným parametrům, to znamená, že nebyly prodávány pohonné hmoty v jakosti předepsané dle ust. § 3 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 133/2010 Sb., čímž mohlo dojít ke spáchání správního deliktu dle ust. § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách“. Dále uvedl, že „ostatní části dopisu ze dne 3. 5. 2013 zůstávají beze změny“. Současně seznámil žalobce s vyjádřením dodavatele pohonných hmot (tj. společnosti Autotrans) k nevyhovujícím výsledkům rozboru pohonných hmot odebraných dne 16. 4. 2013.

Z popsaného zahájení správního řízení (tj. z písemností ze dne 3. 5. 2013 ve spojení s písemností ze dne 21. 1. 2014) je zcela zřejmá skutková i právní specifikace správního deliktu, kterého se měl žalobce dopustit a pro který bylo správní řízení zahajováno. Jednání žalobce bylo v písemnosti ze dne 21. 1. 2014 kvalifikováno jako porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách s tím, že naplňuje skutkovou podstatu deliktu uvedeného v ustanovení § 9 odst. 1 písm. b) téhož zákona, skutkové okolnosti byly dostatečně uvedeny již v oznámení ze dne 3. 5. 2013. V oznámení o zahájení řízení byl žalobce rovněž poučen o svých právech účastníka správního řízení včetně práva navrhnout důkazy a činit jiné návrhy.

V uvedených písemnostech zahajujících správní řízení (tj. po doplnění ze dne 21. 1. 2014) tedy byl vymezen projednávaný skutek dostatečně konkrétně (tj. tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným) a je z nich zřejmé, o čem bude v řízení rozhodováno, tedy jaké jednání žalobce bude posuzováno. I žalobci tak muselo být zcela zřejmé, pro jaké protiprávní jednání s ním je správní řízení zahájeno, a to jak po stránce skutkové, tak po stránce právní. O tom ostatně svědčí i obsah jeho obrany

v průběhu správního řízení po zmíněném doplnění, a to včetně návrhů na doplnění dokazování.

Žalobce poukazoval i na to, že v oznámení o zahájení řízení chybí odpovídající citace zmocňujícího ustanovení zákona, která vymezuje příslušnost České obchodní inspekce vést správní řízení o předmětném správním deliktu. Je sice pravdou, že oznámení neobsahovalo odkaz na konkrétní zákonné ustanovení vymezující věcnou a místní příslušnost České obchodní inspekce k vedení předmětného řízení, avšak ustanovení § 46 správního řádu takový odkaz mezi náležitosti oznámení o zahájení řízení nestanoví. Příslušnost České obchodní inspekce pro kontrolu dodržování povinností vyplývajících ze zákona o pohonných hmotách je zakotvena v zákoně o pohonných hmotách (§ 7 odst. 2 cit. zákona), který byl v oznámení ze dne 21. 1. 2014 mezi použitými právními předpisy ve věci výslovně uveden. Navíc nutno podotknout, že žalobce tuto námitku vznesl pouze formálně, aniž by však v průběhu řízení uvedl jakýkoliv důvod, který jej vede k pochybnosti o tom, že je Česká obchodní inspekce k projednání daného správního deliktu správním orgánem příslušným.

Jak vyplývá ze shora popsaného obsahu doplnění zahájení správního řízení ze dne 21. 1. 2014, není pravdou, že by z něho vyplývalo pouze oznámení o zahájení řízení o stanovení pokuty, jak tvrdí žalobce. Vyplývá z něho (byť by použitá formulace mohla být i jiná), že bylo zahájeno řízení pro porušení tam konkretizovaných ustanovení zákona o pohonných hmotách žalobcem, že jeho jednáním mohlo dojít ke spáchání tam konkretizovaného správního deliktu, s čímž souvisí uložení pokuty, o které bude v řízení rozhodováno.

Krajský soud tedy uzavírá, že zahájení řízení ve věci předmětného správního deliktu zákonem požadované náležitosti ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu i obecné požadavky na zahájení řízení splňuje.

Pokud žalobce v této souvislosti zmiňoval i to, že se svým odvoláním ze dne 12. 1. 2014 dovolával nicotnosti napadeného rozhodnutí a že o namítané nicotnosti nebylo žalovaným rozhodnuto ve lhůtě stanovené v § 78 odst. 1 správního řádu, pak taková námitka nemohla být v tomto řízení před soudem, tj. v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, úspěšná. Je tomu tak proto, že správní řád sám pamatuje na situace, kdy správní orgán nevydá příslušné rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, a poskytuje účastníkům správního řízení obranu v podobě institutu ochrany před nečinností správního orgánu. Teprve po neúspěšném vyčerpání této možnosti by bylo možno (za splnění dalších podmínek) domáhat se ochrany proti nečinnosti správního orgánu žalobou u soudu. Žalobce však nedokládá a dokonce ani netvrdí, že by v řízení před správním orgánem jakkoli na namítanou prodlevu upozorňoval a žádal nápravu.

Druhý okruh námitek představuje námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a námitka porušení zásady shodného rozhodování v typově shodných rozhodnutích žalovaného.

Ustanovení § 3 správního řádu upravující zásadu materiální pravdy stanoví, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Posledně zmíněné ustanovení specifikuje některé další základní zásady činnosti správních orgánů, tj. zásadu zákonnosti (§ 2 odst. 1), zásadu uplatňování pravomoci v souladu s účelem, k němuž byla správnímu orgánu zákonem nebo na základě zákona svěřena (§ 2 odst. 2), zásadu ochrany dobré víry (§ 2 odst. 3), zásadu ochrany veřejného zájmu, individuálního posouzení každé věci a legitimního očekávání (§ 2 odst. 4).

Zákon o pohonných hmotách upravuje mimo jiné požadavky na složení a jakost pohonných hmot, sledování a monitorování složení a jakosti prodávaných pohonných hmot a prodej a výdej pohonných hmot. Správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob v této oblasti upravuje § 9 a násl. cit. zákona. Dle jeho odstavce prvního písm. b) se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1. Ustanovení § 3 odst. 1 téhož zákona přitom stanoví, že pohonné hmoty lze prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami. Dle § 10 zákona o pohonných hmotách právnická osoba (nebo podnikající fyzická osoba) za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila.

V přezkoumávané věci nebylo mezi účastníky sporu ohledně výsledků posouzení jakosti vzorků odebraných při kontrole dne 16. 4. 2013 a žalobce správnost laboratorních zjištění nezpochybňoval. Nesouhlasil však se svojí odpovědností za předmětný správní delikt, když bylo dle jeho názoru jednoznačně prokázáno, že zjištěný nedostatek nebyl zaviněn jednáním, resp. nesplněním jeho povinnosti, ale v důsledku zjištěné technické závady na cisterně dopravce pohonných hmot. Učinil tak spornou otázku, kdo je za uvedené situace za spáchání správního deliktu odpovědný, i to, zda přijal dostatečná opatření k zabránění prodeje nekvalitních pohonných hmot, tj. zda lze na jeho případ aplikovat liberační ustanovení § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách.

K deliktní odpovědnosti a liberaci podle zákona o pohonných hmotách se váže ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, který například ve svém rozsudku ze dne 9. 2. 2011, čj. 1 As 112/2010-52, uvedl: *„Platná právní úprava postihu porušování právních povinností právnickou osobou je založena na odpovědnosti právnické osoby za správní delikt. Rozumí se jím protiprávní jednání právnické osoby, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, které ukládá správní úřad (orgán) trestní sankci stanovenou zákonem. Subjektem odpovědnosti (odpovědná osoba) je právnická osoba jako celek. Obdobně, jak je tomu u většiny správních deliktů (s výjimkou především přestupků), i v případě správní sankce podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o pohonných hmotách se jedná o objektivní odpovědnost (odpovědnost za protiprávní jednání bez podmínky zavinění). Je tomu tak z praktických důvodů. Zjišťování a dokazování zavinění v situacích, kdy porušení povinností je často výsledkem činnosti řady jednotlivců, tak jak to ostatně zmiňuje i sama stěžovatelka, by totiž bylo velmi obtížné a zdlouhavé. Ve snaze zjednodušit postavení příslušných správních orgánů při ukládání sankcí podnikatelským subjektům je proto právní úprava správních deliktů podle zákona o pohonných hmotách založena na objektivní odpovědnosti (nebo také „odpovědnosti za*

výsledek“) na rozdíl např. od odpovědnosti podle trestního zákona. (...) Obligatořním znakem skutkové podstaty správního deliktu právnické osoby tedy není zavinění. K vyvození odpovědnosti postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě. Subjekt deliktu může být ve zvláštních zákonech též označen např. jako podnikatel, prodávající, zpravodajská jednotka, kontrolovaná osoba, výrobce apod. (...) K odstranění přílišné tvrdosti zákona bývá v novějších zákonech formulován obecný liberační důvod právě ve smyslu výše cit. § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Pokud by stěžovatelka prokázala, že ani přes veškeré úsilí, které bylo možné po ní požadovat k tomu, aby zabránila porušení povinnosti, se porušení povinnosti nepodařilo zabránit, bylo by možné uvažovat o její liberaci na základě cit. ustanovení.“

Krajský soud přitom nesdílí názor žalobce, že by na jeho situaci neměly být shora uvedené judikatorní závěry aplikovány. Žalobce totiž jako důvod uvádí to, že u něho nastala situace vznikla bez jakéhokoliv jeho zavinění. Jak je však shora uvedeno, jde v daném případě o odpovědnost objektivní, kdy zavinění není obligatořním znakem skutkové podstaty předmětného správního deliktu.

Žalobce zpochybňuje svou odpovědnost za uvedený správní delikt tím, že prokázal vynaložení veškerého úsilí, které po něm lze po právu požadovat, aby předešel prodeji nekvalitních pohonných hmot. Ze žaloby je však zřejmé, že poukazuje především na nedostatek svého zavinění a argumentuje zejména tím, že sám dodavatel ve svém prohlášení připustil technickou závadu na dvoukomorové cisterně, kterou žalobci dodával pohonné hmoty, čemuž však žalobce nemohl nikterak zabránit, a že po dodavateli pohonných hmot požadoval dovoz pohonných hmot s potřebným atestem. Namítal, že sám přijal dostatečná opatření k zabránění prodeje nekvalitních pohonných hmot, což mohl prokázat výsledkem statutárního orgánu společnosti Autotrans, který správní orgány neprovedly.

Nutno podotknout, že ani v průběhu správního řízení, ale ani nyní v žalobě žalobce neuvádí (kromě poukazu na vyžadování atestu kvality dodávaných pohonných hmot a prohlášení společnosti Autotrans o technické závadě na cisterně), jaká konkrétní preventivní opatření sám aplikoval k zabránění prodeji nekvalitních pohonných hmot. Ze správního spisu, ani z tvrzení žalobce nevyplývá, že by se snažil prokázat zabránění prodeji nekvalitních pohonných hmot například na základě vlastních, byť třeba orientačních, kontrol před uvedením do prodeje, anebo učinil nějaká jiná opatření, která by uvedení závadných pohonných hmot byla způsobila zabránit. Prodeji benzínu nebo nafty nesplňující požadavek na jakost by přitom bylo možné zabránit kontrolou před uvedením do prodeje. Neprovádění těchto kontrol žalobce zdůvodnil v případě provádění např. dalšího atestu nutností odstávky čerpací stanice a s tím spojenými finančními náklady i následnými ztrátami, které by pro něj jako podnikající fyzickou osobu byly likvidační.

Argumentaci, že není možné po provozovateli malé čerpací stanice požadovat provádění kontrol při převzetí dodaných pohonných hmot, protože by to bylo neekonomické, akceptovat nelze. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. září 2014, čj. 4 As 123/2014-33, „... *pokud provozovatel čerpací stanice chce využít liberační důvod dle § 10 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot, musí prokázat, že provedl technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušování zákona (zde prodej pohonných*

hmot nevyhovujících požadavkům uvedeným v § 3 odst. 1 citovaného zákona). Nepostačí poukaz provozovatele na to, že tato technicky možná opatření po něm nebylo možno spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění nebylo ekonomické.“

Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „... je sice pravda, že provozovatelé čerpacích stanic zpravidla nejsou výrobci pohonných hmot, to však neznamená, že by kvalitu pohonných hmot nemohli ovlivnit. Právě oni totiž mohou a musí udržovat svá technická zařízení v bezvadném stavu, vybírat si pouze dodavatele pohonných hmot, kteří jsou schopni dodávat tato paliva v kvalitě vyžadované právními předpisy a ověřovat a kontrolovat, zda jimi prodávané pohonné hmoty těmito kritériím vyhovují. Provozovatelé čerpacích stanic pak nesou i riziko spojené s případným porušením povinností ze strany jejich dodavatelů. Ošetření tohoto rizika je věcí smluvních vztahů mezi provozovateli čerpacích stanic a jejich dodavateli. Prostředky, kterými provozovatelé čerpacích stanic zajistí, aby jimi prodávané pohonné hmoty vyhovovaly předpisům, je ponechán na jejich úvaze.“

Ve světle shora uvedeného je tak pro posouzení přezkoumávané věci irelevantní prohlášení dopravce pohonných hmot, že uznává svoji chybu při uskutečňování dovozu pohonných hmot, neboť dodatečně zjistil vadu homologované cisterny. Tato skutečnost na objektivní odpovědnosti žalobce za prokázaný správní delikt nemůže nic změnit. Naopak svědčí o tom, že žalobce skutečně nevyvinul veškeré úsilí, které by bylo po něm možno požadovat, jinak by např. na základě svého kontrolního měření mohl vadu jemu dodaných pohonných hmot odhalit a prodeji závadných pohonných hmot zabránit.

Dlužno dodat, že správní orgány za daného stavu nepochybily, pokud navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí statutárního orgánu společnosti Autotrans neprovedly. Prokazoval by totiž skutečnost, která pro posouzení věci není relevantní (technickou závadu na cisterně, v níž byly žalobci dováženy pohonné hmoty, příp. vyžadování atestu od výrobce). Žalobce totiž jinak neuvedl nic, na základě čeho by bylo možno jeho postup označit za „veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránil“ ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný nerozhoduje v typově shodných věcech stejně. Žalobce zmínil jeho rozhodnutí ze dne 10. 6. 2014, čj. 123701/13/O100/3000/13/14/Ad/Št, v němž měl dospět k odlišnému závěru ke stanovení právní povinnosti směřující k odvrácení odpovědnosti za správní delikt, a že v těchto jiných rozhodnutích dovozuje, že „prodávající má skutečně omezené, resp. složité, možnosti pro zjištění jakosti pohonných hmot, avšak může kombinací preventivních opatření riziko prodeje nejakostních pohonných hmot minimalizovat“.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ocitoval celou příslušnou pasáž z rozhodnutí, na jejíž část žalobce poukázal. V odůvodnění zmíněného rozhodnutí tedy sice žalovaný uvedl, že prodávající má omezené, resp. složité, možnosti pro zjištění jakosti pohonných hmot, jak namítal žalobce, současně však dále v rozhodnutí uvedl, že takové ověřování kvality nepovažuje za nemožné a zdůraznil, že je to právě a pouze prodávající, kdo odpovídá spotřebitelům za kvalitu jím prodávaných pohonných hmot a je jeho povinností zajistit její úroveň ve shodě se zákonnými požadavky. Dále v rozhodnutí uvedl, že „si je vědom složité situace konečného prodávajícího

pohonných hmot, zároveň však nemůže připustit, aby byla z tohoto důvodu omlouvána situace přímého ohrožení zájmu spotřebitelů, kteří se sami prakticky nemohou bránit, na rozdíl od prodávajícího, který má možnost přijmout různá preventivní opatření“.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že závěr uvedený v žalobcem zmíněném rozhodnutí ze dne 10. 6. 2014, čj. 123701/13/O100/3000/13/14/Ad/Št, není v rozporu se závěrem učiněným žalovaným v nyní projednávané věci. Zásada legitimního očekávání ukládající správnímu orgánu brát na zřetel na to, aby při rozhodování skutkově shodných a podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, tedy porušena nebyla.

Třetí okruh námitek se týkal výše stanovené sankce. Žalobce namítal porušení zásady proporcionality (přiměřenosti) a že výše pokuty zůstala po celou dobu řízení neměnná, přestože rozhodnutí orgánu I. stupně bylo nejprve žalovaným zrušeno a vráceno k novému projednání s vysloveným závěrem o povinnosti vycházet při uložení pokuty z obecných zásad při jejich ukládání a majetkových poměrů žalobce. Dle žalobce žalovaný nepřihlédl ani k samotnému jednání žalobce, resp. k jeho omezeným možnostem zajistit jakost pohonných hmot po jejich dodávce a nepřihlédl ani k samotnému důvodu vzniku zjištěného následku.

K přiměřenosti ukládané sankce je nutno připomenout, že funkcí sankce je i funkce represivní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, čj. 7 As 27/2010-66). K vyvození odpovědnosti přitom postačí samotný fakt porušení povinností stanovených zákonem. Pokuta uložená za správní delikt plní vždy více funkcí, a to zejména represivní, která je dána ze samé podstaty povahy pokuty jako trestu (v tomto případě zásahu do majetkové sféry) za nežádoucí jednání, a také funkci preventivní. Pokuta musí být pro pachatele citelná, v opačném případě by postrádalo trestání jakýkoliv smysl.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo je nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, nebo nález Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02). Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost proto soud hodnotí pouze z toho pohledu, zda se správní orgán nedopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by tzv. nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.

V projednávaném případě žalobce spáchal správní delikt, za který umožňovalo ustanovení § 9 odst. 10 písm. b) zákona o pohonných hmotách uložit pokutu až do výše 5 mil. Kč. Ustanovení § 10 odst. 2 téhož zákona stanovilo správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména způsobu jeho spáchání a jeho následkům. Vedle těchto zákonem

stanovených kritérií byl správní orgán při ukládání výměry pokuty povinen, jak je již shora uvedeno, zkoumat i její případný likvidační dopad.

Žalobci byla v projednávaném případě uložena pokuta ve výši 120.000,- Kč. Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že pokuta byla vzhledem k možné výši uložena na její spodní hranici. Je tudíž zjevné, že se jedná o pokutu velmi nízkou, která z hlediska zákonného rozpětí výše pokuty není v rozporu se zákonem.

Pokud jde o odůvodnění výše pokuty správním orgánem, nutno předně zdůraznit, že na správní řízení je třeba nahlížet jako na jeden celek skládající se z rozhodování v první instanci a případného rozhodování o odvolání (ve druhé instanci). Je-li vada řízení vedeného v prvním stupni plně zhojena v odvolacím řízení, není správní řízení jako celek stíženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, čj. 7 As 72/2006-167, nebo ze dne 17. 1. 2013, čj. 8 Afs 17/2012- 375, č. 2822/2013 Sb. NSS). Odvolací správní orgán proto může při svém rozhodování zpravidla účinně odstranit vady rozhodnutí vydaného v prvním stupni, resp. vady řízení, které tomuto rozhodnutí předcházelo. Nejvyšší správní soud rovněž setrvale judikuje, že odvolací řízení má nejen povahu přezkumnou, ale též povahu nápravnou ve vztahu k pochybením orgánu I. stupně (srov. dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2012, čj. 5 Afs 48/2011-66).

Žalovaný jako odvolací orgán byl proto oprávněn (i povinen) doplnit zdůvodnění stanovené výše pokuty, jestliže shledal odůvodnění orgánu I. stupně jako nedostatečné, resp. (jak uvedl) příliš stručné, přičemž takový postup byl zákonný a v daném případě navíc i žádoucí. Správní orgán I. stupně se zabýval okolnostmi, ke kterým má přihlédnout dle § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách, tj. závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a jeho následků na straně třetí a čtvrté svého rozhodnutí. Jako přitěžující skutečnost vyhodnotil zjištěné množství a charakter zjištěných odchylek od stanovených parametrů a dobu prodeje nekvalitních pohonných hmot. Jako polehčující okolnost hodnotil aktivitu žalobce po provedené kontrole, která vedla ke zjištění příčiny vzniku nedostatku. Hodnocení majetkové situace žalobce na základě jím předložených daňových přiznání za roky 2012 a 2013 žalovaný doplnil v odůvodnění rozhodnutí o odvolání na straně čtvrté a páté. S jeho názorem, že na základě předložených daňových přiznání a výstupů z daňové evidence (příloh k daňovému přiznání) lze podnikání žalobce označit za stabilní, se solidní majetkovou základnou a v zásadě s dobrými hospodářskými výsledky, se krajský soud ztotožnil. K tomu lze dodat, že není podstatné, zda žalobce předložil doklady správnímu orgánu pro hodnocení své majetkové situace sám z vlastní iniciativy, či zda byl k tomu vyzván.

Z předloženého správního spisu dále vyplynulo, že uložená sankce by žalobci neměla přivodit ani přechodnou platební neschopnost, a to zejména vzhledem k povolení splátek po 10.000,- Kč měsíčně, které žalovaný žalobci povolil rozhodnutím ze dne 23. 3. 2015, čj. ČOI 32980/15/O100/2700/13/15/Hy/Št.

Z výše uvedeného je zřejmé, že se správní orgány zabývaly všemi okolnostmi, ke kterým měly přihlédnout dle § 10 odst. 2 zákona o pohonných hmotách, při stanovení výše pokuty vzaly v úvahu všechny jim známé okolnosti a přezkoumatelně odůvodnily, proč přistoupily k uložení pokuty ve výši 120.000,- Kč (nutno zopakovat,

že jde o výši téměř na samé spodní hranici jejího zákonného rozpětí). Není ani pravdou, že by nepřihlédly k tomu, jak zjištěný nedostatek vznikl, neboť skutečnost, že příčina vzniku nedostatků byla na straně dodavatele, vyhodnotil již orgán I. stupně jako okolnost pro žalobce polehčující.

Krajský soud uzavírá, že uloženou pokutu shledal jako přiměřenou okolnostem případu, nejedná se o trest ve zjevně nepřiměřené výši, ani o pokutu pro žalobce v likvidační výši.

S ohledem na shora uvedené, kdy krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů neshledal toto rozhodnutí nepřezkoumatelným, nezákonným a tím spíše ani nicotným, žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 25. května 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu